

El primer vehicle a motor que va utilitzar per a desplaçar-se als masos

Quan ens casàrem ens vam ficar a viure al 3/ Nou i allí atenia a la gent, ja que aleshores el A.T.S. o Practicant o com vulgués dir-li, havia de ficar la casa. El municipi no tenia cap lloc destinat per a això finalitat.

- Com definiria la situació de la Sanitat Rural en aquella època?

Teniam una manca de mitjos que hauria costat. S'ha millorat moltíssim, però jo, que sóc més rural que altra cosa, aquella manera rudimentària d'exercir la professió, tampoc em desagradava. En esta professió l'aspecte humà és fonamental i al mig rural encara més, per què com que no tens moltes més coses has de ficar tot el que pugues de tu mateix.

- Cobria també el servei als masos de' terme, no?

Sí, i al principi em desplaçava en bicicleta, perquè durant molts anys l'únic mig de desplaçament a motor que hi havia era el d'una moto d'abans de la guerra que tenia el metge D. Paco, que de vegades em pujava darrera. Que la veritat siga dita, preferia que no ho fera perquè no tenia esmorrendors i ja t'ho pots imaginar com anàvem pels camins plens

de pedra. De vegades tenies que fer més d'una visita, si es tractava de curar algun ferit, i resultava pesat, però a mi no em desagradava. Era la meua feina i a feia agust.

Hi han moltes anècdotes d'aquella època una vegada em vaig deixar els aperells i vaig recórrer a un masover que punxava les cabres per a que em deixara la jeringuilla, que per suposat no estava estrenada. Un altra vegada em van tenir que deixar un matxo per tornar perquè hi havia mig metro de neu i amb la bicicleta

era evident que no podia anar.

- Laurentino, quants cobratsins van tenir el primer contacte amb el món en les seues mans?

Ja crec que vaig ajudar a néixer a uns 1.000 xiquets. Els estudis de ginecologia elemental estaven adobeos en la carrara i per a evitar els treallets per els parts que solien ser precipitats i de vegades perillosos em vaig ficar a assistir parts. El primer va ser a la Torre Endormençh, bon d'ficil, per cert. El primer que va g fer pot a les Coves no recordo ben bé qui va ser, pot ser José-Miguel Fores o la meua neboda Vicentico Rodrigo, no ho puc assegurar. L'últim crec que va ser Merta Alba la, la filla de meu nebot.

- Alguna vegada ha tingut horari?

Hi havia un horari per anar a ficar-se injeccions a casa meu però jo estava a disposició quan em necessitaven. En esta professió meies pot parlar d'horari fixe i més a un poblet on només hi ha un metge i un A.T.S.

- Suposo que sap que, sense desmereixer res dels metges amb els quals va treballar a vosté la gent li tenia una confiança es-

A l'hivern no subrava res: pel·lica, bufanda, guants, casc, fins i tot ulleres de sol